

Woensdag 11 juli 2012

Het is middernacht en ik zit op het balkon van een hotelkamer in Maui. Het geluid van de oceaan die het strand op spoelt is als een medicijn, dat mijn innerlijke wanorde een beetje tot rust brengt. Het is moeilijk te geloven dat ik tegenwoordig een wereldreiziger én een kunstkenner ben, in plaats van een serveerster die maar net kan rondkomen. Ik. Rebecca Mason. Een wereldreiziger. Dat is even ongelofelijk als bijna alles wat me het afgelopen jaar is overkomen.

Mijn nieuwe liefde bevindt zich op een paar meter afstand, naakt en overbeert onder de lakens van ons hotelbed, voldaan na een nacht eten, drinken en hartstochtelijke seks. Seks. Zo moet ik het wel noemen. Ik kan niet zeggen dat we de liefde bedrijven, hoewel hij dat wel zegt. Ik zou willen dat ik dat kon. O, wat zou ik dát graag willen.

Waarom lig ik niet in bed, tegen al die lekkere spieren aan gesteld, genietend van zijn mannelijke sensualiteit? Dat zou wel zo moeten zijn, maar de mobiele telefoon op mijn schoot is de reden. 'Hij' heeft me een sms gestuurd, dat ik hem moet bellen. Ik kan hem domweg niet vergeten, ik blijf naar hem verlangen: zijn aanraking, zijn kus, de gemene mep van een gesel tegen mijn huid – genot en pijn gaan in elkaar op.

Ik vecht tegen de neiging om zijn nummer te draaien, houd mezelf voor dat ik het niet moet doen. Mijn nieuwe liefde verdient beter – net als ik beter verdiende dan mijn Meester me ooit heeft geboden. Door hem terug te bellen kwets ik de nieuwe man in mijn leven, en mezelf. Het klonk alsof hij wanhopig was om me te spreken... wat belachelijk is. De man die ik kende was nooit wanhopig.

De afgelopen weken waren een fantastische ervaring vol passie en ontdekking, zowel in de slaapkamer als over de hele wereld. Ik zou moeten genieten van die dingen en van de man die dit mogelijk maakt. Hij is knap en succesvol, en op alle mogelijke manieren sexy, hoewel het niet zijn geld is wat me in hem aantrekt. Het is zijn passie voor hoe hij dat geld verdient, hoe hij zijn leven leeft, hoe hij met me neukt. Hij is ontzettend zelfverzekerd, verontschuldigt zich nooit, is tevreden met wie hij is, en toch... hij is niet degene die ik ooit 'Meester' noemde, en zo zou ik hem ook nooit beschouwen. Ik begrijp niet waarom ik niet verliefd ben op hem. Ik begrijp niet waarom ik, zelfs als hij het zou vragen (en dat doet hij niet), me nooit aan hem zal onderwerpen.

Als ik eerlijk ben, denk ik dat de reden dat ik niet voor mijn potentiële nieuwe liefde kan vallen simpel is. 'Hij' is nog steeds mijn Meester; in hart en ziel, zelfs in mijn gedachten.

Maar hij houdt niet van me. Hij gelooft niet eens in de liefde. Dat heeft hij me zo vaak gezegd dat ik er niet meer omheen kan.

Ik heb hem vaarwel gezegd en ik ga hem niet bellen. Ik weet dat als ik dat doe, ik dan weer voor de bijl ga en weer volledig in zijn ban kom. Dan ben ik opnieuw... verloren.

Nee, ik wil niet praten. Geen middenweg. Alles of niets, Sara. Dat bied ik je aan, en jij moet beslissen of je dat echt wilt. Er ligt een ticket op jouw naam bij American Airlines. Ik zit in dat vliegtuig. Ik hoop je daar te zien.

Chris had me dat ultimatum gesteld, met een deadline, en hij had me laten zitten op het bed van mijn vermiste vriendin, starend naar de lege deuropening waar hij net nog had gestaan. Emoties ontploffen diep vanbinnen en ik heb een knoop in mijn maag. Hij heeft me opgezocht en me hier gevonden. Na onze knallende ruzie gisteravond, wil hij nog steeds dat ik met hem meega naar Parijs. Hij wil ‘ons’ terug. Maar hoe kan hij verwachten dat ik op stel en sprong mijn spullen pak en meekom? Ik kan niet zomaar vertrekken – maar... *bij vertrekt*. Ik kan nauwelijks ademen bij de gedachte dat ik hem kwijtraak, en ergens besef ik dat als ik hem laat vertrekken, ik hem zál kwijtraken. We moeten praten. We moeten het erover hebben wat er gisteravond is gebeurd, voordat we naar Parijs gaan.

Met een krampachtig gebaar pak ik mijn telefoon, ik druk op de voorkeuzetoets om Chris te bellen. Mijn hart bonst in mijn keel terwijl ik wacht tot hij opneemt.

Tring. Tring. Tring. Tring.

Vervolgens doorbreekt zijn stem de stilte, diep en schor, heerlijk sexy. Het is zijn voicemail. Ik haal mijn vingers door mijn lange bruine haar en word overvallen door een gevoel van hulpeloosheid. *Nee. Nee. Nee.* Dit is niet waar. Dit kán niet waar zijn. Het is te veel, nadat ik gisteravond bijna ben vermoord door Ava. Hoe kan Chris níet begrijpen dat dit te veel is op dit moment? Ik kan wel krijsen tegen de telefoon.

Ik bel nog een keer, hoor hem weer een paar keer overgaan en hij gaat opnieuw naar de voicemail. Verdomme! Ik moet proberen hem te pakken te krijgen voordat hij naar het vliegveld vertrekt.

Ik spring overeind en ren naar de deur, mijn hand trilt als ik hem op slot draai. Ik bid dat Ella veilig terug zal keren van haar reisje naar Europa. Onwillekeurig vergelijk ik haar stilzwijgen met dat van Rebecca. Ik huiver als ik in de donkere gang buiten Ella's appartement loop, ik had nu liever een arm van Chris om me heen. Ik zou willen dat ik kon vergeten hoe Ava Rebecca om het leven heeft gebracht, en hoe ze daarna heeft geprobeerd om mij te vermoorden.

Als ik eenmaal op de parkeerplaats sta, gluur ik omhoog naar het flatgebouw en mijn maag trekt samen. 'Ella is in orde,' houd ik mezelf voor, terwijl ik mijn zilvergrijze Ford Focus van het slot doe en naar binnen glijp. En het is me duidelijk dat ik twee redenen heb om naar Parijs te gaan: Chris en Ella. Twee heel goede redenen.

Het ritje naar het appartement dat ik met Chris deel is nog geen kwartier, maar het lijkt een eeuwigheid. Tegen de tijd dat ik de oprit van de chique wolkenkrabber op rijd, ben ik één bonk zenuwen. Ik geef mijn sleutels aan de portier, een nieuwe vent die ik niet ken. 'Laat mijn auto maar even staan, alstublieft.' Daar blijkt eigenlijk al uit dat ik overweeg om naar het vliegveld te gaan.

Zelfs als ik dat doe, houd ik mezelf voor, betekent dat nog

niet dat ik op dat vliegtuig stap. Nog niet. Niet op deze manier. Ik zal Chris overhalen om de reis uit te stellen.

Ik zie amper iets van de lobby als ik erdoorheen vlieg en in de lift stap. De deuren schuiven dicht en plotseling ben ik belachelijk nerveus om hem te zien. Het slaat nergens op. Dit is Chris. Er is totaal geen reden om nerveus te zijn bij hem. Ik houd van hem. Ik houd meer van hem dan ik ooit van een andere mens heb gehouden. Toch is het ritje naar de twintigste verdieping ondraaglijk, en ik wilde dat ik aan de portier had gevraagd of Chris er wel was.

‘Wees alsjeblieft thuis,’ fluister ik als ik er bijna ben. ‘Wees alsjeblieft thuis.’

De lift maakt een geluidje en de deuren glijden open. Heel even blijf ik staan staren naar de open ruimte van de entree naar ons appartement. *Ons* appartement. Maar zal het nog steeds ons appartement zijn, als ik niet met hem meega naar Parijs? Nog geen week geleden had hij zich voor me afgesloten, had hij me buitengesloten in zijn verdriet om het verlies van Dylan, een kind dat door kanker uit het leven was gerukt, in plaats van dat hij mij liet helpen bij het verwerken van de pijn. Hij had me het gevoel gegeven dat mijn ‘thuis’ met hem niet meer bestond. Hij had me gezworen dat dat nooit meer zou gebeuren, dat ik me nooit meer zo verloren zou voelen in de toekomst – maar nu is het de toekomst en nu voel ik me zo.

Verloren zonder hém.

‘Chris,’ roep ik terwijl ik de foyer binnenstap, maar ik hoor niets. Ik zet twee stappen naar binnen en ik voel me vanbinnen leger dan ooit. Hij is er niet. Hij is al weg.

Ik draai me langzaam om naar de lager liggende woonkamer met de kamerhoge ramen, waardoor ik het vroege ochtendlicht over de stad zie kruipen. De herinneringen komen terug; er liggen zo veel herinneringen van Chris en mij in deze kamer,

in dit appartement. Ik kan hem ruiken, ik kan hem bijna proeven. Hem voelen. Ik móet hem voelen.

Ik doe een lamp aan en mijn blik blijft hangen bij iets wat aan het raam zit. Er zit een briefje tegenaan geplakt. Mijn borst trekt even samen als ik me realiseer dat het precies op de plek zit waar Chris me ooit heeft geneukt, waardoor ik in vuur en vlam stond, maar tegelijk bang was om te vallen. En ik was gevallen. Voor hem.

Ik loop de treden af, langs de meubels, en trek het briefje van het raam.

Sara...

Onze vlucht vertrekt om negen uur. Je moet er een uur van tevoren zijn om op tijd door de paspoortcontrole te komen en de inchecktijd voor internationale bagage is erg strikt. Het is een lange vlucht. Trek iets gemakkelijks aan. Jacob staat om zeven uur beneden klaar om je naar het vliegveld te rijden, rekening houdend met het verkeer. als je besluit te komen.

Chris

Geen 'Ik houd van je'. Geen 'Kom alsjeblieft'.

Maar dat had ik ook niet verwacht. Zo is Chris, en hoewel ik niet al zijn geheimen ken, ken ik hem wel. Ik weet dat dit een van zijn tests is. Ik weet dat hij wil dat ik zelf de beslissing neem, dat ik me niet door zijn woorden laat beïnvloeden. Daarom is hij hier niet.

Dat besef komt hard aan. Ik wéét dit. Ik weet wat hij denkt. *Ik ken hem.* De woorden bieden troost. Op de manieren die er toe doen kén ik hem.

Ik draai me om en kijk op de klok links van me, bij de ingang naar de keuken. Ik slik. Het is al bijna zes uur. Ik heb nog een uur om te beslissen of ik het land ga verlaten met Chris, en om in te pakken.

Ik laat me op de vloer zakken, leunend tegen hetzelfde raam waartegen ik geleund stond op die eerste avond dat hij me hierheen bracht. Ik ben bekaft, en ik voel me net zo naakt en kwetsbaar als toen.

Een uur. Ik heb een uur om op tijd op het vliegveld te zijn als ik besluit te gaan. Mijn spijkerbroek is smerig, omdat ik op de grond heb liggen rollen terwijl een gestoorde vrouw me probeerde te vermoorden. Mijn haar voelt aan als een lang, donker gordijn, dat even zwaar is als mijn gedachten. Ik moet me douchen. Ik moet slapen.

Ik moet een beslissing nemen wat ik ga doen, en wel nu meteen.

Gekleed in een zacht zwartfluwelen joggingpak, met een tas over mijn schouder, staar ik naar de gate, waar 'DFW/Dallas' en 'Parijs' op staat. Mijn hart bonst in mijn keel.

Ik ben er. Ik heb een tas over mijn schouder. Ik heb een instapkaart. Ik haal moeizaam adem en heb het gevoel dat ik bijna hyperventileer, iets wat me nog maar twee keer in mijn leven is overkomen. Eén keer was toen ik in de opslagruimte van Rebecca was en het licht uitging. Waarom ik het nu doe, weet ik niet. Het is alsof ik helemaal niet meer spoor.

Mijn naam wordt omgeroepen. Tijd om in te stappen.

Het lukt me om een stap naar voren te doen en ik steek mijn hand op om de stewardess te laten weten dat ik er ben. Ik geef haar mijn ticket zonder haar werkelijk te zien en mijn stem is schor als ik haar vragen beantwoord, die ik me twee tellen later al niet meer kan herinneren. Ik moet mijn bizarre ademhaling onder controle krijgen voordat ik flauwval; ik ben echt aan het hyperventileren. Wat ben ik toch afschuwelijk zwak. Wanneer zal ik niet meer zo'n zwakkeling zijn?

Mijn knieën knikken als ik mijn Louis Vuitton-vliegtuigkoffer over mijn schouder hijs. Het is de koffer die Chris voor me

heeft gekocht toen we naar Napa gingen om zijn peetouders te ontmoeten.

Ik ben bij de slurf aangekomen. Ik sla een hoek om en mijn hart mist een slag. Chris staat me bij de deur van het vliegtuig op te wachten, en hij ziet er verrukkelijk mannelijk uit, zo perfect zichzelf in zijn spijkerbroek, donkerblauwe t-shirt en motorlaarzen. Met een eendagsbaardje en zijn lange, blonde haar lekker in de war is hij een en al ruige perfectie. Alles om hem heen vervaagt, en mijn hele wereld klopt weer.

Ik begin naar hem toe te rennen en hij komt me halverwege tegemoet, hij trekt me in zijn warme, sterke armen. Zijn verslavende, rijke, aardse geur dringt mijn zintuigen binnen en ik leef, ik haal onbelemmerd adem, mijn voeten stevig op de grond, er is geen twijfel meer. Ik hoor bij Chris.

Ik sla mijn armen om hem heen en omklem stevig zijn harde lijf. Zijn mond omvat die van mij en ik proef hem, kruidig en mannelijk, de smaak overweldigt me, het klopt allemaal.

Ik ben thuis. Ik ben thuis omdat ik bij hem ben. En ik kus hem alsof het de allerlaatste keer is, alsof ik sterf van de dorst en hij het enige is wat me kan laven. En ik geloof ook dat dat zo is. Hij is altijd het antwoord geweest op de vraag wat er ontbrak aan mijn leven, zelfs voordat ik hem ontmoette.

Hij rukt zijn mond los van de mijne en ik wil hem terughalen, hem nog iets langer proeven. Ik haal opnieuw zwaar adem, maar nu door emotie en verlangen, en passie.

Hij strijkt mijn zijdezachte, net gewassen haren uit mijn gezicht en staart me aan met zijn ernstige groene ogen. 'Zeg me dat je hier bent omdat jij dat wilt, niet omdat ik je heb gedwongen.'

'Je vertrekt niet zonder mij,' beloof ik hem en ik hoop dat hij daar alles in hoort wat dat betekent. Ik heb niet gezegd dat hij niet vertrekt. Ik heb gezegd dat hij dat niet doet zonder mij.

Aan zijn gezicht zie ik dat het tot hem doordringt, diep in

zijn onderzoekende blik. ‘Ik wilde je niet dwingen,’ zegt hij, zijn stem klinkt knarsend, gekweld. Deze man leeft in een continue staat van kwelling, die ik ongelofelijk graag wil wegemen. Hij aarzelt. ‘Ik wilde gewoon...’

‘Ik weet wat je wilde,’ fluister ik, en ik leg mijn vingers om zijn kaak. Op dit moment begrijp ik wat ik al eerder had moeten begrijpen. ‘Je wilde gewoon weten of ik genoeg van je houd om dit voor je te doen. Dat moest je weten voordat je me laat ontdekken wat je denkt dat ik ga ontdekken in Parijs.’

‘Meneer Merit, u moet nu echt instappen,’ meldt een stewardess vanuit de deuropening.

We kijken geen van beiden naar haar. We kijken naar elkaar en ik zie de emoties op het gezicht van Chris, de emotie die hij alleen aan mij toont. En dat betekent alles voor me. Hij wil dat ik zie wat hij nog nooit iemand heeft laten zien.

‘Laatste kans om je te bedenken,’ zegt hij zachtjes en ik hoor een rauwe, twijfelende klank in zijn stem, zie iets van angst in zijn ogen. Is hij bang dat ik me bedenk?

Ja, dat denk ik wel, maar er is nog iets anders. Hij is ook bang dat ik me niet bedenk, bang voor wat hij nog niet onthuld heeft. En het valt niet mee om niet ook die angst te voelen, want ik heb inmiddels behoorlijk wat duistere kanten van Chris gezien. Wat staat ons te wachten in Parijs? Wat is het waarvan hij denkt dat ik geschokt zal zijn als ik erachter kom?

‘Meneer Merit...’

‘Ik weet het,’ zegt hij scherp, zonder me met zijn ogen los te laten. ‘Het is tijd. Sara...’

‘Wat het ook is,’ zeg ik, ‘ik trek het wel. Wij trekken het wel.’ Ik denk eraan hoe hij voor mijn eer heeft gevochten met mijn ex en mijn vader. Chris geeft me wat ik wil door de gesloten deuren van zijn leven te openen, zijn emoties, en ik zal zorgen dat hij daar geen spijt van krijgt. Ik zal vechten voor hem, voor ons.

Ik verstrengel mijn vingers met die van hem. ‘Kom, we gaan naar Parijs.’

In het vliegtuig vervliegt mijn hoop op wat privacy al snel, als we bij de eerste rij stoppen en ik een oudere vrouw ontdek met een felpaarse bloes, die de stoel aan het gangpad naast ons bezet. Ze schenkt me een glimlach die net zo stralend vriendelijk is als haar tropische bloes, en ik weet nog net terug te glimlachen, ondanks mijn enorme emotionele belasting, om het nog maar niet te hebben over mijn vliegangst.

Chris wenkt naar me en ik ga bij het raam zitten, terwijl hij mijn tas in het bagagevak zet. Ik ben betoverd door deze man die mijn hele wereld is geworden. Mijn blik glijdt langs de knappe lijnen van zijn gezicht, zijn brede schouders, de gespannen spieren onder zijn strakke τ -shirt. En alleen al de gedachte aan hoe krachtig hij eruitziet als hij niets anders draagt dan de levendige drakentatoeage, met rode, gele en blauwe kleuren, die vanonder zijn rechtermouw tevoorschijn piept, stuurt hete golven door mijn lichaam. Ik vind die tatoeage geweldig, net als de band die ze betekent met het verleden dat ik nu volledig ga ontdekken. Ik houd van hém.

Nadat hij het bagagevak heeft gesloten, mompelt Chris iets wat ik niet versta tegen onze bejaarde reisgenote, die naar hem glimlacht als antwoord. Ik lach om hun onderonsje, totdat ik even iets van somberheid in de blik van Chris zie, wat me herinnert aan de pijn die hij verbergt onder al die sexy charme. Mijn beslissing om met hem naar Parijs te reizen was absoluut de juiste. Ik zal een manier vinden, hoe dan ook, om die pijn te laten verdwijnen.

Terwijl Chris zich laat zakken in de stoel tussen mij en onze reisgenoot, kijk ik naar de pleister op zijn voorhoofd en dan naar het verband om zijn arm. Ik wist dat hij gisteravond zijn hoofd had beschadigd, maar niet dat hij ook zijn arm had verwond.